

og heller ikke selve dette Grundlag har mødt nogen Modstand fra nogen Side. Sæter vel altsaa forsaavidt antage, at det her med Genstemning er erkjendt, at en Lov, der er bygget paa Udjevning af Forholdet ved Auktioner, er Noget, som Thinget kan gaae ind paa, men dette er allerede Meget. — Naar jeg nu skulle udtale min Tanke om — jeg maa bestandig gaae ud fra, at det kun er min Antagelse jeg udtaler, thi jeg kan tage fejl i, hvad jeg nu vil sige; det er Alt kun min Antagelse, og jeg giver det ikke ud for Andet — hvorledes Folkethingets Vedtagelse af Loven maa betragtes — jeg gaaer nemlig ud fra, som et Haab, jeg har, at den vil blive endelig vedtagen — saa troer jeg, at den maa betragtes som Folkethingets Fleertals Mening om denne Sags Afgjorelse, saaledes som Folkethinget i dette Dieblift staaer til Sagen, idet det iøvrigt godt veed, at der er andre Magter, som det skal have med sig. Det har derved i væsentlige Henseender maattet holde sig til, hvad det nu syntes at være det Rette, og det har erkjendt, at den foreliggende Skikkelse er den, hvori det for Diebliffet troede, at det burde lade Sagen gaae fra sig over til det andet Thing. Mere troer jeg heller ikke der for Fleertallets Bedkommende kan siges at ligge i den nu forestaaende Afstemning. Der er vistnok Medlemmer til, begge Sider, som have en anden Mening, ja, jeg behøver ikke at sige „vistnok“, thi jeg kan sige, at jeg veed, at der er Medlemmer, som have en anden Mening; men naar jeg antager, at et Fleertal her i Thinget ikke i dette Dieblift vil sige, at det ikke vil gaae ind paa noget Andet end det, der her foreligger, men derimod vil sige: Lad os see, hvorledes det andet Thing stiller sig til Sagen, vi have et Duffe om, at faae den afgjort hurtigst muligt, saavidt det er muligt for os at komme til en Overenskomst med det andet Thing og med Regjeringen, saa troer jeg, at jeg bedømmer Situationen, saaledes som den er. — Den hoitagtede Minister kom til at omtale, hvad der egentlig meentes med Overenskomst; jeg skal overmaade gjerne sige, hvad jeg mener, naar jeg taler derom. Enhver Lov fordrer jo en Overenskomst mellem begge Thing og Regjeringen, men det er ikke

en saadan Overenskomst, jeg har sigtet til ved denne Leilighed. Derimod har jeg sigtet til en Overenskomst mellem de nærmeste, jeg vil ikke sige Repræsentanter, thi vi ere Alligefuldte Repræsentanter for begge Parter, men mellem de nærmest interesserede Parter i Sagen, mekens jeg dog rigtignok ikke har tænkt mig, hvad den ærede Minister syntes at antyde, at der skulde finde en Overenskomst Sted imellem alle Landets Fæstere og Godseiere. Jeg mener, at Folkethinget nærmest bør betragtes som repræsenterende Fæsternerne i Landet, og at den anden Part har sine virkelige constitutionelle Repræsentanter i den Deel af Landstinget, der udgjør en særegen Valgklasse, med Hensyn til hvilken den anden Part udelukkende kan afgjøre, hvem af dens Midte den vil have til at sidde deri; det er en Overenskomst mellem disse to Parter her i Rigsdagen, hvortil jeg har sigtet. Vilde man sige, at man tillige skulde spørge om andre Godseieres Mening, kunde vi ikke fra vor Side slutte nogen Overenskomst; thi man maatte da ogsaa spørge enhver Fæster i Landet om hans Mening, men det er saa constitutionelt urimeligt, at det ikke kan være Meningen. Naar jeg altsaa taler om en Overenskomst og udtaler det Haab, at den vil komme istand, tænker jeg mig nærmest en Overenskomst mellem Godseiernes Repræsentanter — naturligviis kunne de ikke alene afgjøre Sagen, thi de udgjøre kun en Trediedeel af Landstinget og ikke et Fleertal, men derfor siger jeg „nærmest“ — og Folkethinget, som jeg i sin Heelhed troer, at man med Tryghed tør sige kan anses som Repræsentanter for Fæsternerne, og jeg holder mig overbeviist om, at naar en saadan Overenskomst skulde komme tilstede, vilde den hoitagtede Regjering ikke gjøre Modstand. Det vilde være et saa stort Uusvar, den derved vilde paadrage sig, at jeg holder mig overbeviist om, at den ikke vilde gjøre det; i ethvert Tilfælde vilde den ikke blive paa sin Plads, hvis den gjorde det. Derfor har jeg ingen Tvivl om, hvorledes Regjeringen vil stille sig, dersom det virkelig skulde lykkes at faae den Overenskomst istand, som jeg har omtalt, men noget Saadant forudsatte ogsaa den hoitagtede Minister, saavidt jeg opfattede